

**ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΡΟΑΣΗ
ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ ΓΩΤΟΠΟΥΛΟΥ-ΜΑΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΗΝ 2^Η ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ,
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ
ΠΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΕ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΝΟΜΟΥ « ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ
ΤΗΣ ΕΝΔΟΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΒΙΑΣ». ***

30 Αυγούστου 2006

ΑΛΙΚΗ ΜΑΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ (Πρόεδρος της Εθνικής Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου): Πρέπει να σας πω ότι η Εθνική Επιτροπή έχει ασχοληθεί πολύ με το θέμα. Στην τελευταία έκθεσή μας, στις σελ. 231-270, υπάρχει η απόφαση της Επιτροπής σχετικά με το θέμα και οι προτάσεις μας, καθώς και οι απόψεις των εισηγητών. Σας έφερα την τελική απόφαση της Επιτροπής.

Βεβαίως, χαιρετίζουμε με ευχαρίστηση το γεγονός ότι η Πολιτεία αποφάσισε να ασχοληθεί με αυτό το πολύ σοβαρό θέμα. Το θέμα αυτό έχει ανακινηθεί εδώ και 27 περίπου χρόνια στη Βιέννη, στην Επιτροπή της Θέσης της Γυναίκας, από την Μπριγίτε Προς, Αντιπρόεδρο της Διεθνούς Ένωσης Γυναικών. Όταν ακούστηκε ότι ζητάει ειδικά μέτρα και προστασία εναντίον της βίας κατά των γυναικών, δεν είχε καλή υποδοχή. Οι μη γνωρίζοντες είπαν «μόνο για τη βία κατά των γυναικών; Αν είναι κατά των ανδρών, δεν σας ενδιαφέρει;». εκείνη απάντησε: «Είμαστε εναντίον πάσης βίας, αλλά η βία, δυστυχώς, ασκείται κυρίως κατά των γυναικών και κυρίως μέσα στην ίδια της την οικογένεια». Από κει πέρα άρχισαν έρευνες, προκειμένου να αποδειχθεί αυτή η θέση. Δυστυχώς, οι έρευνες απέβησαν υποστηρικτικές της θέσης της, διότι αποδείχτηκε ότι σε παγκόσμια κλίμακα, ακόμα και σήμερα, 1 στις 4 γυναίκες τυχαίνει αντικείμενο βίας, σωματικής, ψυχολογικής ή και των δύο μαζί. Κατά δεύτερο λόγο είναι θύμα και το παιδί.

Η κατάσταση αυτή είναι απόρροια και κατάλοιπο της διαφοράς του ρόλου του άνδρα και της γυναίκας, σύμφωνα με τις παλιές κοινωνικές αντιλήψεις, τις οποίες έχουμε εν πολλοίς ξεπεράσει. Το οικογενειακό μας δίκαιο είναι, ίσως, το προοδευτικότερο της Ευρώπης και από τα προοδευτικότερα στον κόσμο. Παρόλο που το οικογενειακό δίκαιο έχει καθιερώσει την αρχή της ισότητας των δύο φύλων μέσα στην οικογένεια, έχει καταργήσει την αρχηγία του άνδρα και θεωρεί και τους δυο συνυπεύθυνους εντός και εκτός της οικογένειας, στην πράξη, ιδίως σε απομακρυσμένα μέρη, η αντίληψη ότι ο άνδρας είναι αρχηγός και σφραγιστής και η γυναίκα απλή εκτελέστρια των βουλών του, το δε παιδί ιδιοκτησία του, εξακολουθεί να υπάρχει.

«Εμείς, που αγωνιζόμαστε για τα δικαιώματα της γυναί-

κας από το 1920- εννιώ το Σύνδεσμο για τα Δικαιώματα της Γυναίκας, που ήταν πρωτοπόρος-, δεν είχαμε δει προκοπή μέχρι το 1952. Μόνο όταν έγινε η Διεθνής Σύμβαση Ίσων Πολιτικών Δικαιωμάτων και ίσης πρόσβασης σε όλα τα δημόσια λειτουργήματα, εδέησε η Ελλάδα, ενόψει της κύρωσης αυτής της σύμβασης, να παραχωρήσει ίσα πολιτικά δικαιώματα στις γυναίκες και την είσοδό τους σε όλα τα δημόσια αξιώματα και τις δημόσιες υπηρεσίες.

Ο Ο.Η.Ε. πρόσφερε πολλά και το 1975, όταν ψηφίστηκε το Σύνταγμά μας και μας βοήθησε αφάνταστα, με την κήρυξη του έτους αυτού ως έτους της γυναίκας και έναρξη της 10ετίας της γυναίκας.

Μέχρι σήμερα, καμία ελληνική κυβέρνηση δεν είχε φροντίσει γι' αυτό το θέμα. Θα ήμουν, όμως, άδικη, αν δεν τονίζα της προόδους που κάναμε τα τελευταία χρόνια, ιδίως με το Σύνταγμα του 2001, που εισήγαγε την ουσιαστική ισότητα των φύλων με θετικά μέτρα υπέρ των γυναικών. Το βήμα που γίνεται σ' αυτόν τον τομέα είναι βασικό. Αυτός ο τομέας είχε παραμεληθεί ως τώρα. Είναι απαραίτητο να λυθεί το πρόβλημα.

Όπως ξέρετε, η Εθνική Επιτροπή είχε πολλές αντιρρήσεις για το πρώτο νομοσχέδιο. Το δεύτερο νομοσχέδιο δεν είχαμε καιρό να το κρίνουμε, γιατί δεν είχαμε απαρτία λόγω διακοπών, έχει, όμως, πολλές βελτιώσεις. Δεν είναι ακόμα πλήρως ικανοποιητικό και η ρύθμιση δεν εξαρτάται μόνο απ' αυτό το νομοσχέδιο. Το θέμα δεν είναι να γίνει ένας νόμος, ο οποίος να τιμωρεί την ενδοοικογενειακή βία, κατά κύριο λόγο κατά των γυναικών και κατά δεύτερο λόγο κατά των παιδιών. Υπάρχει ήδη νόμος. Ο ποινικός κώδικας έχει τις διατάξεις εκείνες, που τιμωρούν τις περισσότερες πράξεις κατά των γυναικών και κατά των παιδιών. Ως τώρα, οι διατάξεις δεν έκαναν διάκριση ανάμεσα στην ενδοοικογενειακή και την εξωοικογενειακή βία ούτε ανάμεσα στη βία που διαπράττεται από τον άντρα ή από τη γυναίκα. Το θέμα είναι ότι στην πράξη, στην περίπτωση της ενδοοικογενειακής βίας με δράστη τον άντρα, δεν υπήρχε τιμωρία.».....

«Στο νομοσχέδιο υπάρχουν διατάξεις που πρέπει να επαινέσω και θα αναφέρω ορισμένες. Χαρακτηρίζεται πια και ο βιασμός μέσα στην οικογένεια και μέσα στο γάμο, ως

* Προεδρεύουσα της συνεδρίασης ήταν η κ. Ζέττα Μακρή και το θέμα Ημερήσιας Διάταξης: Επεξεργασία και εξέταση του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Δικαιοσύνης «για την αντιμετώπιση της ενδοοικογενειακής βίας» 30 Αυγούστου 2006, Αίθουσα Γερουσίας του Μεγάρου της Βουλής.

Παρόντες ήταν οι Βουλευτές κ.κ.: Δημήτριος Γαλαμάτης, Κωνσταντίνος Γκιουλέκας, Κρινιώ Κανελλοπούλου, Ανδρέας Λυκουρέντζος, Ζέττα Μακρή, Αικατερίνη Παπακώστα – Σιδηροπούλου, Αντώνιος Φούσας, Ευάγγελος Βενιζέλος, Ιωάννης Βλαπής, Σωκράτης Κοσμίδης, Λάζαρος Λωτίδης, Άγγελος Μανωλάκης, Αλέξανδρος Παπαδόπουλος, Μιλτιάδης Παπαϊωάννου, Θεοδώρα Τζάκη, Βέρα Νικολαΐδου και Φώτιος Κουβέλης. Στη συνεδρίαση παρέστησαν ο Υπουργός Δικαιοσύνης κ. Αναστάσιος Παπαληγούρας, καθώς και αρμόδιοι υπηρεσιακοί παράγοντες. Επίσης παρέστησαν, σύμφωνα με το άρθρο 38 του Κανονισμού της Βουλής, οι εξωκοινοβουλευτικοί φορείς: Αλίκη Μαραγκοπούλου (Πρόεδρος της Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου), Γεώργιος Μόσχος (Βοηθός Συνήγορος του Πολίτη για τα Δικαιώματα του Παιδιού) και Μίκα Ιωαννίδου (Πρόεδρος της Ελληνικής Αντιπροσωπείας του Ευρωπαϊκού Λόμπυ Γυναικών).

αδίκημα. Αυτό είναι καλό. Θεωρώ ως μια πολύ θετική διάταξη, το ότι θεωρείται πως είναι τεκμήριο για τον κλονισμό του γάμου η απόδειξη ότι ασκείται βία κατά της γυναίκας ή του παιδιού. Υπάρχουν διατάξεις που θεσμοθετούνται για πρώτη φορά και αφορούν την προσπάθεια προστασίας του παιδιού, από την καθημερινή θέα του παιδιού ο πατέρας να κακοποιεί τη μητέρα, αλλά και κάποιες φορές η μητέρα να κακοποιεί τον πατέρα. Όταν το παιδί βλέπει τέτοια πράγματα, οι συνέπειες είναι φοβερές. Ορθώς θεωρείται διπλά επιβαρυντική βία, όταν αυτή γίνεται μπροστά στο παιδί. Άλλη μια διάταξη διευρύνει τις πράξεις που θεωρούνται ως ενδοοικογενειακή βία.».....

«Κάνουμε μια πρόταση: οι διατάξεις του ποινικού κώδικα και της ποινικής δικονομίας, που τροποποιούνται, να μην μείνουν μόνο στα χαρτιά. Υπάρχουν νομοπαρασκευαστικές επιτροπές τόσο για το ποινικό κώδικα όσο και για την ποινική δικονομία. Πρέπει να γίνει τροποποίηση της ίδιας της διάταξης του ποινικού κώδικα και της ποινικής δικονομίας,

διότι η κατάσταση κατάντησε αφόρητη, με τροποποιήσεις επί τροποποιήσεων. Θα πρέπει η οποιαδήποτε τροποποίηση να γίνεται στο βασικό κείμενο. Οι διατάξεις που εισάγει το νομοσχέδιο είναι ως αρχή αξιόλογες, αλλά δεν ξέρω αν θα εφαρμοστούν και αναφέρομαι στους ξενώνες και στα συμβουλευτικά σώματα. Πάντως, είναι καλό που υπάρχει αυτή η ρύθμιση αυτών των θεμάτων, διότι έτσι καθίσταται η εφαρμογή αυτών των ρυθμίσεων ευκολότερη και πιθανότερη και από το γεγονός ότι καθιστά αρμοδίους για αυτά τα θέματα τους δήμους και γενικά την Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Εγώ θα περιμένω να δω, πώς αυτά τα κοινωνικά μέτρα θα υλοποιηθούν και που είναι απαραίτητα για να στηριχθεί η γυναίκα. Επίσης, θέλω να δω, εάν τα όργανα που θα υλοποιήσουν αυτά που ορίζει το νομοσχέδιο, θα είναι όργανα με κατανόηση και γνώσεις, αλλά και με ψυχή. Προσωπικά, πιστεύω ότι η επιλογή των προσώπων που θα στελεχώσουν αυτά τα όργανα είναι ο μισός θεσμός. Ο καλύτερος θεσμός σε κακά χέρια γίνεται «κουρέλι».